

La via de la Gran Via

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,

1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.

07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,

Jesús Prats (*fotografia*) i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís

Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma Morales

(*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lin-*

güística), Miquel Benítez (*escàner i portada*), Vanessa

Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,

Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,

Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí

Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier

Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,

Josep Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.

Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere

Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,

Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona,

Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan

de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep

Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç

Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (*Madrid*), Macià

Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís

Ferrer (*Eivissa*), Caria Fibla (*Rabat*), Sebastià Girard

(*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Josep

Bagur (*Menorca*), Octavi Martí (*París*), Rosanna Melià

(*Terres de l'Ebre*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria

(*Alacant*), Marc Segales (*Andorra*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,

Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta

Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni

Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan

Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,

Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Eshert,

Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna

Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,

Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco

Gisbert, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Jordi

Llaonart (*Kuwait*), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan

M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau,

Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià

Sánchez, Lali Sandiumenge (*el Caire*), Jordi Sebastià,

Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Violeta

Tena, Jordi Tejel, Sergi Vicente (*Pequín*)

Traductors: David Egea (*alemany*), Yolanda Girao (*ita-*

lià), Maite Insa (*anglès i francès*)

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan

Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A.

Jiménez, Salvador Llosa, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto

Disseny capçalera: Enric Satué

Foto portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Bar-

celona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu (Palma).

Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i

Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,

ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,

o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La gran manifestació de fa uns dies a la Gran Via de Barcelona ha introduït un element nou –i inesperat– en el debat polític català. I és l'evidència que una part molt significativa de la societat no accepta que una decisió pactada i aprovada pel 89% del Parlament de Catalunya pugui ser ignorada olímpicament pel Govern de Madrid. Els milers de ciutadans que van eixir al carrer no entenen, legítimament, que els seus representants hagen de passar per una negociació en què un simple secretari d'Estat tinga la capacitat, aparentment sense límits, de dir "no" i passar al punt següent.

Hi ha arguments sòlids en favor d'acceptar qualsevol cosa. D'entrada, perquè uns diners de més o algunes competències noves són un avenç en l'autogovern que ha de repercutir favorablement en el reconeixement col·lectiu de la societat catalana i, a més, poden millorar el benestar dels ciutadans. A més, tots els partits accepten el sistema, per tant, ja se sabia que l'Estatut acabaria sent rebaixat fins a on el PSOE decidira que era convenient. De fet, cap polític català es va creure mai que José Luis Rodríguez Zapatero tinguera la intenció seriosa de mantenir la seua promesa de respectar la decisió del Parlament de Catalunya.

Però també hi ha raons per no acceptar el que decideixen a Madrid. I la primera de totes és que un model de negociació com el que s'ha dut a terme deixa el Parlament de Catalunya en una situació lamentable de frivolitat política. Si aquest Estatut s'accepta en els termes actuals (els del "preacord" Zapatero-Mas), mai més no es podrà iniciar una negociació seriosa sobre l'autogovern de Catalunya al Parlament. Simplement, no se la creuria ningú.

Des de CiU i el PSC s'insisteix a dir que Catalunya no pot entrar en l'estratègia del "tot o res". Potser no. O potser el que passa és que els termes del dilema no són els correctes i la formulació exacta és que Catalunya ha de triar entre "decidir o no", que vol dir alguna cosa més que haver d'acceptar el que siga. Un treballador, per exemple, es pot veure obligat a acceptar unes condicions indignes per estat de necessitat, però també pot organitzar-se col·lectivament des del primer moment i exigir que se li respecten els drets laborals que són de justícia.

La primera reacció del Govern espanyol a la manifestació de la Gran Via ha estat retornar el castell de Montjuïc i abaixar el volum al ministre Bono. És una decisió de conjuntura política, d'acord, però deixa clar que no solament cal comptar amb la benevolència del secretari d'Estat de torn per avançar políticament. Els ciutadans també compten. Sobretot quan es recompten i en surten molts.

Als nostres lectors

Ja veieu la portada. Una manifestació que, a molts, ens va sorprendre agradablement. En efecte, hi havia molta gent, però quanta? No és fàcil saber-ho, malgrat que l'Ajuntament de Barcelona sempre dona xifres oficials de participació que es difonen àmpliament a través dels mitjans. Sabem –ens ho va dir l'Ajuntament– que la manifestació per l'assassinat d'Ernest Lluch va aplegar 900.000 persones al passeig de Gràcia i sabem –també per l'Ajuntament– que a la Gran Via, per dir que Catalunya és una nació, hi havia, només, 125.000 manifestants. Els va comptar la mateixa persona? Ho hem preguntat insistentment. I també hem demanat als partits catalans en què influirà la manifestació en les estratègies respectives.

Salvador Cot